

Транспарт—на перадавыя пазіцыі*)

Партыя наша, наш ленінскі ЦК і асабіста тав. Сталін выключную ўвагу ўдзяляюць пытанням чыгуначнага транспарта. Партыя і ўрад прызначылі новым кіраўніком чыгуначнага транспарта буйнейшага арганізатара партыі, бліжэйшага саратніка таварыша Сталіна—сакратара ЦК ВКП(б)—Лазара Майсеевіча Кагановіча. Партыя і ўрад даюць транспарту лепшых людзей, прымаюць усе меры да ўзмацнення яго матар'яльна-тэхнічнай базы і палепшання матар'яльна-бытавога станавішча рабочых і служачых чыгуначнага транспарта.

Транспарт—галоўны нерв краіны. Ад чоткай работы транспарта залежыць поспех развіцця ўсёй народнай гаспадаркі.

Тав. Сталін з вялікаю сілай ўскрыў у сваім дакладзе на XVII з'ездзе партыі тое выключнае значэнне, якое мае транспарт у справе разгортвання таваразвароту, далейшага ўздыму народнай гаспадаркі, пабудовы сацыялістычнага грамадства ў нашай краіне.

«Калі развіццё нашай эканомікі,—таварыць тав. Сталін,—ўпіраецца ў развіццё таваразвароту, у развіццё савецкага гандлю, то развіццё савецкага гандлю ў сваю чаргу ўпіраецца ў развіццё нашага транспарта як чыгуначнага і воднага, так і аўтамабільнага. Можа здарыцца, што тавары ёсць, маецца поўная магчымасць разгарнуць таваразварот, але транспарт не паспявае за развіццём таваразвароту і адмаўляецца везці грузы. Як вядома, яно так і бывае ў нас скрозь і ўсюды. Таму транспарт з'яўляецца тым вузкім месцам, аб якое можа спаткнуцца, ды, бадай, ужо пачынае спатыкацца ўся наша эканоміка, і, перш за ўсё, наш таваразварот».

Нашы чыгуначныя арганізацыі не зрабілі для сябе адпаведных вывадаў з рашэнняў XVII з'езда партыі, з неаднаразовых указанняў тав. Сталіна. Яны не дабіліся па-сапраўднаму, па-большэвіцку выканання рашэнняў партыі і ўрада.

Мы мелі да апошняга часу вялікія прастоі паяздоў, слабое выкарыстанне вагонаў, вельмі марудны тэмп руху і звароту вагонаў, псаванне чыгуначнай маемасці, многа аварый і крушэнняў, што з'яўляецца зусім недапушчальным для нашага сацыялістычнага транспарта.

Транспарт у сваёй рабоце на многа яшчэ адстае ад тэмпаў і якасці работы нашай сацыялістычнай прамысловасці, адстае ад работы сельскай гаспадаркі.

*) З прамовы на нарадзе пры ЦК КП(б)Б камандзіраў МББ чыгушкі.

Многія чыгуначнікі стараюцца ўсе свае непаладкі вытлумачыць так званымі «аб'ектыўнымі» прычынамі. Гэта зусім няверна. Тав. Сталін з усёй чоткасцю ўскрыў на XVII з'ездзе партыі асноўныя прычыны адставання транспарта.

«Усе... віды транспарта,—гаворыць тав. Сталін,—маглі-б працаваць многа лепш, калі-б органы транспарта не хварэлі вядомай хваробай, называемай канцэлярска-бюракратычным метадам кіраўніцтва... Задача заключаецца ў тым, каб выкараніць у органах транспарта бюракратычна-канцэлярскія адносіны да справы і зрабіць іх больш аперацыйнымі».

Гэтага мы ўсё яшчэ не дабіліся.

Бюракратычная закаранеласць, руціна, панска-саноўныя метады работы, метады папяровага кіраўніцтва ўсё яшчэ заядаюць наш транспарт. Гэта з'яўляецца галоўнай прычынай дрэннай работы чыгуначнага транспарта, прычынай крушэнняў, аварый і агульнага недавыканання плана.

Тым часам зараз, як ніколі, трэба ўзмацніць і палепшыць работу транспарта. Кожны чыгуначнік, камандзір, спецыяліст павінен зразумець выключна вострую неабходнасць палепшання работы транспарта, дрэнная работа якога тармозіць развіццё нашай народнай гаспадаркі. Нам неабходна падняць транспарт і таму, што гэтага патрабуе задача ўмацавання абароны нашай краіны.

Тав. Варашылаў на XVII з'ездзе партыі сказаў:

«Транспарт—гэта родны брат Чырвонай арміі. Розніца паміж імі тая, што наша армія яшчэ толькі рыхтуецца дзейнічаць,—калі настане час абараняць граніцы...—а транспарт ужо зараз... дзейнічае і дзейнічае бесперапынна кожны дзень, кожную гадзіну, кожную мінуту».

Мы не можам далей цягнуць адставання транспарта. Ні ўнутраная, ні міжнародная абстаноўка нам гэтага не дазваляе. Асабліва гэта датычыць БССР, як пагранічнай рэспублікі, якая знаходзіцца на рубяжы з капіталістычным светам.

«1935 год павінен быць годам сапраўднага пералому к лепшаму ў рабоце чыгуначнага транспарта».

Гэтыя словы тав. Молатава, сказаныя ім на VII з'ездзе саветаў СССР, павінны стаць баявым лозунгам для ўсіх чыгуначнікаў, для ўсіх нашых арганізацый.

Што трэба зрабіць для таго, каб выцягнуць транспарт у перадавыя рады народнай гаспадаркі Совецкага саюза? Першая ўмова—гэта, каб кожны камуніст, кожны беспартыйны рабочы, кожны спецыяліст зразумелі ўсю вострасць пытання, зразумелі немагчымасць у далейшым цягнуць адставанне транспарта, зразумелі, што партыя і ўрад не будуць больш цягнуць адставання транспарта.

Усе чыгуначнікі павінны ўясніць сабе ўсю важнасць і адказнасць работы, на якой яны знаходзяцца. Гэта павінны зразумець усе, пачынаючы ад камандзіра і канчаючы кожным радавым рабочым і служачым. Трэба стварыць такую большэвіцкую атмасферу на транспарце, пры якой кожны працаўнік транспарта лічыў-бы сваім доўгам

і абавязкам змагацца за выкананне тых задач, якія пастаўлены партыяй і тав. Сталіным перад транспартам, бязлітасна выкарчоўваючы элементы дабрадушша, апартунізма і самасупакоенасці.

Другое—павысіць пільнасць работнікаў чыгуначнага транспарта. Пільнасць—гэта асноўная якасць кожнага большэвіка, кожнага рабочага, кожнага камандэра. Нельга забываць ні на адну хвіліну, што рэшткі эксплуатацыйных класаў у нашай краіне яшчэ існуюць, што недабіты класавы вораг спрабуе шкодзіць, паскудзіць нам. Чым большыя нашы поспехі, тым адчайней ён супраціўляецца, прыбываючы да самых крайніх сродкаў барацьбы супроць партыі і савецкай ўлады. Класавы вораг, карыстаючыся аслабленнем пільнасці, пралазіць іншы раз на адказныя ўчасткі нашай работы, прабіраецца ў прыватнасці і на транспарт.

У мінулым годзе, у час чысткі партыі, мы выявілі многа бяспачнасця на гомельскім і віцебскім вузлах, у магілёўскім дэпо і т. д. Аказвалася, што класавы-чуждыя элементы, прыкрываючыся партыйным білетам, шкодзілі нам, паскудзілі. А многія адказныя камуністы і камандзіры, працуючы разам з імі, не выяўлялі, не выкрывалі іх гнусную шкодніцкую работу.

Страта пільнасці, ратазейства, дрэнная работа партыйных і профсаюзных арганізацый на транспарце—гэта тым перш за ўсё трэба глумачыць той факт, што на радзе ўчасткаў транспарта арудуюць класавы-чуждыя элементы.

Пільнасць—рашучая ўмова ліквідацыі адставання транспарта, ўмацавання транспарта правяранымі, аддадзенымі справе партыі кадрамі. Але большэвіцкую пільнасць трэба арганізаваць, трэба вытруціць з работы ўсякую расцяпнасць, усякае ратазейства.

Трэба, што патрэбна для таго, каб выцягнуць транспарт на перадавыя пазіцыі,—гэта неабходнасць працаваць так, як вучыць тав. Сталін, працаваць аперацыйна, канкрэтна, унікаючы ва ўсё дэталі, ведаць людзей, ведаць іх патрэбы.

Трэба ўмець падбіраць і ўмела расставіць людзей. Хіба на чыгунцы ў нас мала людзей? Толькі на адной МББ мы маем звыш 50 тыс. рабочых. Сярод гэтых 50 тысяч у нас не мала добрых ударнікаў, чэсных спецыялістаў, аддадзеных справе майстроў, камандэраў, якія ведаюць і любяць транспарт.

Нам патрэбна высоўваць добрага працаўніка, аддадзенага справе сацыялізма, а не толькі за яго партыйны ці комсамольскі білет. Камуніста характарызуе перш за ўсё яго работа. Раз у цябе партбілет, дык будзь ласкаў—працуй лепш.

Але трэба ведаць, выявіць, вырасіць, прасунуць, арганізаваць, правільна расставіць лепшых людзей на барацьбу за ўздым транспарта, за ператварэнне яго ў адну з перадавых галін народнай гаспадаркі.

«Да аздаравлення транспарта трэба падыйсці так,—гаворыць тав. Кагановіч,—як партыя ішла, ідзе ў перамаганні труднасцей на паасобных гаспадарчых участках. Трэба згуртаваць масы, абавярнуцца на лепшых людзей—ударнікаў транспарта, і перамога будзе забяспечана».

З поўным тэкстам дакумента можна азнаёміцца ў бібліятэцы